

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2011 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Teresa Mróz

Sędzia SA – Marek Podogrodzki (spr.)

Sędzia SA – Ewa Śniegocka

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Janik

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2011 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa F P Sp. z o.o. w B

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów

z dnia 21 września 2010 r.

sygn. akt XVII AmE 72/10

oddala apelację.

Na oryginalne własne podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sędzia SA

UZASADNIENIE

Decyzją z 24 czerwca 2008 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł iż powód „F P Sp. z o.o. w B nie wywiązał się w 2006 r. z obowiązku zakupu oferowanej energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła w przyłączonych do sieci źródłach energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i za to wymierzył powodowi karę pieniężną w wysokości 438.461 zł co stanowiło 0,556% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętej przez powoda w poprzednim roku podatkowym.

Od decyzji tej powód wniósł odwołanie, po rozpoznaniu którego Sąd Okręgowy wyrokiem z 5 maja 2009 r. zmienił zaskarżoną decyzję i umorzył postępowanie administracyjne.

Uwzględniając apelację pozwanego Sąd Apelacyjny wyrokiem z 9 lutego 2010 r. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania wskazując w uzasadnieniu swego wyroku na nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy istoty sprawy poprzez nie zastosowanie przez ten Sąd właściwych przepisów w procesie subsumcji.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy wyrokiem z 21 września 2010 r. odwołanie oddalił.

Rozstrzygnięcie swe Sąd Okręgowy oparł na następujących przesłankach:

Powód posiadając koncesję na obrót energią elektryczną i na wytwarzanie energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii dokonał w 2006 r. sprzedaży na rzecz odbiorców końcowych 463.551,619 MWh energii elektrycznej, zatem zobowiązany był do zakupu energii elektrycznej ze skojarzonych źródeł energii przyłączonych do sieci lub wytworzonych we

własnych skojarzonych źródłach i sprzedaży tej energii odbiorcom w ilości 69.532,743 MWh, dokonał zaś tego w ilości 55.769,830 MWh.

Oznacza to iż udział ilości zakupionej energii elektrycznej ze skojarzonych źródeł energii i jej sprzedaż odbiorcom wyniósł 12,031% całkowitej sprzedaży energii elektrycznej zamiast ustawowo wymaganych 15%. We wrześniu 2006 r. powód bezskutecznie zwracał się do wytwórców energii z zaproszeniem do składania ofert sprzedaży energii elektrycznej wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, w tym również poprzez Internetową Platformę Obrotu Energią Elektryczną.

W dniu 6 listopada 2006 r. F P Sp. z o.o. w B otrzymała od P Sp. z o.o. w W ofertę sprzedaży energii elektrycznej wyprodukowanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła w 2006 r. w ilości 3219 MWh w cenie 199 zł za 1 MWh.

Do zawarcia umowy sprzedaży wspomnianej ilości energii nie doszło z uwagi na zbyt wysoką – zdaniem powoda – cenę.

W ocenie Sądu Okręgowego pismo P Sp. z o.o. spełniało wymogi oferty w rozumieniu art. 66 k.c., co wywołało przewidziane w świetle przepisu art. 9 ust. 8 Prawa energetycznego skutki prawne.

W sytuacji, gdy Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wszczął przeciwko powodowi postępowanie w dniu 11 października 2007 r. a przedsiębiorca nie wykonał ciążącego na nim obowiązku w 2006 r. Sąd Okręgowy uznał iż w sprawie niniejszej zastosowanie mają przepisy Prawa energetycznego w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2007 r., co sprawia iż wysokość wymierzonej kary oceniać należy na podstawie przepisu art. 56 Prawa energetycznego w wersji obowiązującej przed wejściem w życie ustawy zmieniającej z 12 stycznia 2007 r.

W ocenie Sądu Okręgowego powód odrzucając propozycję oferenta działał na własne ryzyko i z pełną świadomością przewidywał możliwość niewywiązania się z ustawowego obowiązku zakupu energii ze źródeł skojarzonych, tym bardziej, że jako profesjonalista znał treść komunikatu Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w sprawie sytuacji na rynku energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła wskazującego iż uznaje się za koszt uzasadniony koszt zakupu energii ze skojarzonych źródeł gazowych a także wskazujący na skutki odmowy zakupu takiej energii przez podmiot zobowiązany.

W tej sytuacji zdaniem Sądu Okręgowego fakt, że w 2006 r. brak było na rynku takiej ilości energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu, która wystarczyłaby na całkowite wykonanie nakazu ustawowego przez wszystkich zobowiązanych nie zwalniał powoda od obowiązku podjęcia wszelkich możliwych działań w celu należytego wykonania określonej w art. 90 ust. 8 Prawa energetycznego powinności, a powód w ocenie Sądu Okręgowego aktów takich nie dokonał.

Oceniając wysokość wymierzonej kary Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zakwestionowania w tym zakresie stanowiska Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

W apelacji od powyższego wyroku powód zarzuca:

- naruszenie prawa procesowego – art. 316 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez rozstrzygnięcie sprawy w oparciu o dokument, który nie został przyjęty jako dowód;
- naruszenie prawa materialnego – art. 66 k.c. poprzez przyjęcie, że dla spełnienia obowiązków zakupu oferowanej energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła o którym mowa w art. 9a ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne nie był wymagany tryb ofertowy;

- art. 66 k.c. (i dalszych) poprzez przyjęcie że pismo z 31 października 2006 r. P Sp. z o.o. w W skierowane do powoda zawierało wszystkie istotne postanowienia konieczne do zawarcia umowy i że pismo to stanowiło wiążącą ofertę na dzień 1 grudnia 2006 r.;
- błędną wykładnię art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2007 r. poprzez przyjęcie iż po stronie wytwórcy nie ciążył obowiązek zwrócenia się z ofertą sprzedaży do odbiorców oraz że nie musi to być oferta;
- niewłaściwe zastosowanie art. 56 ust. 1 pkt 1a Prawa energetycznego poprzez przyjęcie, że powód nie dopełnił obowiązku zakupu oferowanej energii elektrycznej o którym mowa w art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego w brzmieniu obowiązującym do 1 sierpnia 2007 r. w sytuacji, gdy powód dołożył należytej staranności przy dążeniu do nabycia tej energii, a z przyczyn od niego niezależnych nabycie nie było możliwe.

Skarżący zarzuca nadto sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie, że powód nie dochował aktów należytej staranności zmierzających do wypełnienia ciężącego na nim obowiązku zakupu oferowanej energii elektrycznej o którym mowa w art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzut dokonania ustaleń na podstawie dokumentu, który nie został przyjęty jako dowód w sprawie odnosi się do pisma P Sp. z o.o. w W z 6 listopada 2006 r., z treści którego powód wyciąga jakkolwiek odmiennie niż Sąd Okręgowy argumenty mające uzasadnić żądania apelacji.

Wprawdzie Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę po raz pierwszy w protokole rozprawy (k. 77) zawarł postanowienie o oddaleniu wniosku o

dopuszczenie dowodu z pisma P Sp. z o.o. na okoliczność tego, że powodowi oferowano „energię czerwoną” w okresie, gdy był on zobligowany do jej zakupu tj. w roku 2006, nie oznacza to jednak iż rozpoznając sprawę ponownie Sąd Okręgowy okoliczności tej nie mógł wziąć pod rozwagę, zwłaszcza iż powód fakt propozycji zakupu przyznał (k. 16) okoliczność powyższą uznać należy zatem za bezsporną w rozumieniu art. 229 k.p.c. Spór natomiast dotyczy tego, czy pismo to stanowiło ofertę.

Sąd Apelacyjny w tym zakresie podziela pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku tutejszego Sądu VI ACa 8/09, iż brzmienie art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2007 r. nie daje podstaw do przyjęcia iż istniał wymóg złożenia przedsiębiorstwu energetycznemu jednostronnego oświadczenia woli ze stanowczą i wiążącą propozycją zawarcia umowy o ściśle określonej treści i prowadzącego wprost do jej zawarcia.

Przepisy Prawa energetycznego w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2007 r. nie odwoływały się wprost do treści art. 66 k.c., nie posługiwały się pojęciem „złożenia oferty” natomiast tworząc obowiązek zakupu energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła wprowadza określenie „energii oferowanej” (art. 9a ust. 8) oraz „oferowanej do zakupu” (art. 56 ust. 2a pkt 3).

Oznacza to iż przedstawiona powodowi propozycja nabycia energii w konkretnej ilości za cenę „proponowaną” (k. 71), a zatem możliwą do negocjacji spełnia wymóg oferowania skojarzonej energii o jakim mowa w ustawie.

Powód miał do wyboru albo negocjować cenę albo zapłacić ją, nawet jeśli uznawał ją za zawyżoną, ale wówczas nawet przeplacając (jego zdaniem) uniknąłby obligatoryjnej kary.

Jak się okazało powód wybrał trzecie wyjście tj. rezygnację z zakupu oferowanej mu energii, która zmniejszyłaby różnicę między ilością energii wymaganą ustawą a faktycznie zakupioną.

Sprawa niniejsza nie dotyczy oczywiście tego, że powód zakupił przeszło 13 tysięcy MWh energii mniej niż to stanowi ustawa, lecz że nie zakupił oferowanych mu około 3,2 tys. MWh energii, w związku z tym jego twierdzenia iż z przyczyn od niego niezależnych nie mógł wywiązać się z obowiązku nawet przy zachowaniu należytej staranności są bez znaczenia, to bowiem, czy na rynku była jeszcze inna energia oprócz oferowanej przez PEC Sp. z o.o. w Wyszku nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Natomiast znaczna dysproporcja między ilością energii jaką powód powinien nabyć a jaką nabył wskazuje na zasadność stanowiska Sądu Okręgowego co do tego iż nie dołożył on należytej staranności w dążeniu do nabycia energii skojarzonej.

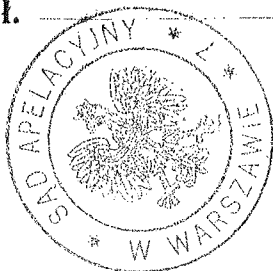
Należyta staranność nie odnosi się do tego tylko, jak powód zareagował na propozycje P Sp. z o.o. w W , ale do tego, co robił w tym zakresie przez cały rok 2006 r.

Z akt sprawy wynika iż działania swe zmierzające do znalezienia zbywcy energii skojarzonej powód podjął na większą skalę we wrześniu 2006 r., nie udowodnił natomiast aby podejmował je wcześniej.

Zaniechania powoda zarówno co do zakupu 15% energii skojarzonej jak i zakupu 3,2 tys. MWh oferowanej mu energii uzasadniają wymierzenie mu w myśl art. 56 ust. 1 pkt 1a Prawa energetycznego kary, której wysokości wyliczonej od strony arytmetycznej apelacja nie kwestionuje.

Mając na względzie powyższe Sąd Apelacyjny z mocy art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

bk

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy